

Nr 348.

Av herr Eriksson i Sandby, om ersättning till linfabriksarbetaren
J. A. Söderlund för olycksfall i arbete.

Linfabriksarbetaren Johan Axel Söderlund, Gimo, född den 25 augusti 1890, ådrog sig den 23 december 1949 genom olycksfall i arbetet en svår höftskada, för vilken S. intill maj månad 1950 vårdades å Akademiska sjukhuset i Uppsala. På grund av den genom förenämnda olycksfall uppkomna fullständiga arbetsoförmågan erhöll S. å riks försäkringsanstaltens bekostnad fri läkarvård, samt för tiden $^{23}/_{12}$ 1949— $^{3}/_{5}$ 1950 jämväl sjukpenning. Under maj månad 1950, då S. för ytterligare vård besökte Akademiska sjukhuset, erhöll han av vederbörande läkare meddelande att skadan vore obotlig samt att S. på grund av förenämnda olycksfall med all sannolikhet komme att bli fullständig invalid, varför livränta i fortsättningen torde komma att utgå från Rfa. Den 20 maj 1950 erhöll S. från anstalten sjukpenning för tiden intill den 3 maj 1950. I samband därmed påpekades »att vidare meddelande kommer senare att lämnas». Enär S. för sin egen och familjens uppehälle vore beroende av sjukpenningen, och då varken densamma eller något som helst meddelande i övrigt kom S. till del tillskrevs Rfa den 27 juni 1950 med begäran om upplysning, huru ersättningsfrågan för framtiden avsågs att ordnas. Den 7 juli 1950 meddelade anstalten, att frågan om ytterligare ersättning vore under utredning och att i avvaktan på berörda utredning anstalten i samband därmed översände ett belopp av 100 kronor såsom »provisorisk» ersättning. I skrivelse av den 11 juli 1950 meddelades att anstalten funnit sannolikt, att livränta skulle komma att tillerkännas S. i anledning av förenämnda olycksfall men att viss utredning erfordrades för livräntans bestämmande och att anstalten i anledning därav, och i avvaktan på sluförandet av nämnda utredning, samtidigt såsom förskott å den S. sannolikt tillkommande livräntan översänt ett belopp av 100 kronor. I avslutning till de sålunda ovan refererade skrivelserna av den 7 resp. den 11 juli 1950 har S. från anstalten mottagit ett sammanlagt ersättningsbelopp av 100 kronor.

Genom beslut den 26 augusti 1950 förklarade Rfa sedermera att inrättningen, som till prövning förehaft frågan om ersättning till klaganden för tid efter den 3 maj 1950, icke funne sådant samband föreligga mellan klagandens efter sistnämnda dag kvarstående besvär och olycksfallet, att ytterligare ersättning kunde utgå. Med framhållandet av anstaltens tidigare handläggning av ärendet samt de uttalanden som därvid förekommit, men framför allt den omständigheten att S. genom förenämnda olycksfall och därvid uppkommen skada alltjämt vore fullständigt oförmögen till arbete och enligt läkares uttalande fullständigt invalidiserad samt att bestående ar-

betsoförmåga med all sannolikhet torde bliva följderna av det inträffade olycksfallet, hemställde S. genom skrivelse den 5 september 1950, till kungl. försäkringsrådet att Rfa:s förenämnda beslut måtte undanröjas, samt att S. måtte tillerkännas samma sjukpenning som utgått intill den 3 maj 1950 eller, om så kunde anses lämpligare, att livränta i enlighet med olycksfallsförsäkringslagens bestämmelser måtte till honom i fortsättningen utgå. Genom beslut av den 21 november 1950 har kungl. försäkringsrådet förklarat att rådet ej finner skäl göra ändring i överklagade beslutet.

Av ovanstående referat synes ostridigt framgå, att S. genom olycksfall i arbetet åsamkats kroppsskada medförande för framtiden bestående arbetsoförmåga. Ersättning enligt olycksfallsförsäkringslagens bestämmelser har också under viss tid efter olyckstillfället utgått. Riksförsäkringsanstalten har därjämte vid tvenne tillfällen underrättat S. om att ärendet vore föremål för prövning och att livränta sannolikt skulle komma att tillerkännas S., vilken därutöver såsom »förskott» å kommande ersättning tillställts ett belopp av 100 kronor. Anstaltens sedermera fattade beslut att ytterligare ersättning ej kunde utgå förefaller, sett bl. a. mot denna bakgrund, såsom synnerligen egendomligt och oförklarligt. Enär det sålunda måste betraktas såsom rimligt och riktigt, att S. vilken -- jämte sin familj -- lever under synnerligen svåra ekonomiska förhållanden kommer i åtnjutande av den ersättning, till vilken han synes vara berättigad, hemställes,

att riksdagen måtte förklara linfabriksarbetaren Johan Axel Söderlund, Gimo, berättigad komma i åtnjutande av ersättning från riksförsäkringsanstalten för den kroppsskada, Söderlund vid olycksfall i arbetet ådragit sig, med belopp, som skall utgå enligt vanliga grunder.

Stockholm den 27 januari 1953.

Eskil Eriksson

i Sandby.